

UNG THƯ... XIN ĐỪNG HOẢNG SỢ

Quảng Phúc

LTS: Tác giả Quảng Phúc hiện cư ngụ ở Quận Cam, sau khi thoát bệnh ung thư nhờ sức cầu nguyện, đã phát tâm viết bài để chia sẻ kinh nghiệm, trong đó có nhiều lần tưởng chết khi được chở vào nhà an dưỡng, và được cõng vô hình khởi tiếng nhạc mời vào nơi vĩnh hằng.... Bài như sau.

Những cơn mưa đầu mùa, báo hiệu cho một mùa đông sắp đến. Quả thật, Huế đang đi vào mùa mưa, lạnh.

Cứ hằng năm, bốn anh em chúng tôi thay phiên bay về Huế, nhanh thì một tháng, lâu thì ở lại 3 tháng để săn sóc mẹ chúng tôi, thọ 95 tuổi đang sống côi cút với cô cháu và người giúp việc.

Năm nay, đến lượt tôi, ngoài việc hầu hạ mẹ tôi, lần này, tôi lại phải lo tu bổ lại ngôi từ đường vốn quá cũ, cho nên tôi quyết định ở Huế lâu hơn dự định.

Trước khi đi, tôi đã chuẩn bị khám tổng quát và chích ngừa mọi thứ, nên hết sức yên tâm.

Tôi đã chịu đựng mưa, rét của xứ Huế hơn một tháng rồi, sức khỏe tôi vẫn tốt, bỗng nhiên, tôi nhớ rõ là ngày mồng mười âm lịch, tôi cảm thấy gầy gầy sốt, nóng lạnh bất thường, tôi cho là bị cảm cúm và nghĩ đã chích ngừa nên chẳng mấy quan tâm, chỉ uống TYLENOL, thế nhưng, vài ngày sau, tôi cảm thấy quá mệt, đêm ngủ, dù là mùa đông mồ hôi vẫn ra như tắm và cơn lạnh liên hồi

không dứt dù đã mặc nhiều áo ấm..

20 tháng 10, cơn ho nổi lên liên tục, uống Doxycycline, Hycodan và tôi nghĩ bụng cơn bệnh sẽ qua mau, nhưng tôi đã lầm, sức khỏe giảm sút rõ rệt, từ 175 cân tụt xuống 165, khó ngủ và chán ăn.

Không còn chần chừ hơn nữa, tôi vội vàng đổi vé ngày về. Thời gian chờ đợi 1 tuần lễ thật là dài đối với con bệnh như tôi.

Ngày 3/11/04 về đến Mỹ, tôi vội vã đến gặp bác sĩ, sau khi khám nghiệm tổng quát, - "Ông chỉ bị cảm cúm, phổi trong, không có gì đáng quan ngại", vị bác sĩ trẻ tuổi an ủi tôi sau khi cho tôi uống thêm Entex PSE và hẹn tôi trở lại sau 1 tuần lễ, nếu không có biến chứng.

Không đợi đến 1 tuần lễ, chỉ 2 hôm sau, tôi trở lại với cơn ho sặc sụa, đôi chân sưng phù, các móng chân ngã màu vàng và bể vụn khi đụng đến.

"Chân sưng, móng chân đổi màu, theo tôi nghĩ, đó là một trong những triệu chứng của bệnh ung thư phổi, tôi gửi ông đi chụp X ray, đợi lấy kết quả và gặp lại tôi ngay," ông bác sĩ nói với theo khi tôi ra khỏi cửa "Nhớ gặp tôi ngay nhé".

20 phút sau, tôi trở lại với 3 tờ phim, "có triệu chứng không tốt, ông hãy trở lại phòng quang-tuyến chụp ct scan, mới có thể định được bệnh và quay trở lại gặp tôi,, ông ta bắt tay tôi sau những lời an ủi.

Hệ thống tổ chức của KAISER thật bén nhạy, vào khoảng 20 phút sau, tiếng loa phóng thanh mời gọi tôi trở lại gặp bác sĩ.

Với nét mặt không được vui, ông ta nói với tôi -phổi phải của ông có vấn đề, tôi đã bảo cô y-tá hẹn cho ông gặp bác sĩ chuyên-môn điều trị bệnh phổi vào 3 giờ chiều mai.

Đừng lo lắng, sáng mai đúng 8 giờ ông trở lại, tôi sẽ làm "BIOPSY" mới có thể định bệnh được, theo hồ sơ bệnh lý, phổi của ông thật sự có vấn đề, để có thể chắc chắn, tôi sẽ gửi ông đi chụp MRI trong chiều mai luôn, - ông bác sĩ thân mật nói với tôi.

12/20/04, sau khi chụp MRI, khi đi ngang qua phòng cấp cứu, bỗng nhiên tôi cảm thấy chóng váng, con tôi vội đưa tôi vào phòng cấp cứu, từ phút đó tôi đi vào trạng thái hôn mê, khi tỉnh dậy, tôi thấy vợ con tôi đang ngồi quanh giường bệnh, tôi như ong mất thều thào hỏi: "Ba đang ở đâu? con tôi cho biết đang ở bệnh viện và đã hôn mê 2 ngày, bây giờ là 1 giờ sáng rồi. Con gái lớn của tôi với giọng buồn bã hỏi tôi "ba muốn đám táng của ba tổ chức như thế nào?" Vừa trả lời vài câu, tôi hôn mê trở lại, trong những giờ phút hôn mê, hồn tôi bỗng nhiên bay vào không gian, tiếng nhạc trời thật êm dịu, chốc chốc có bàn tay thật mềm dịu cổ kéo tôi đi theo, nhưng hồn tôi cố cưỡng

lại, thật khoan khoái, thật tuyệt vời, có phải đây là cõi Niết bàn chăng, tôi muốn bay mãi không muốn trở về chốn trần tục, ý nghĩ mới mạnh nha, bỗng nhiên một sức hút kỳ lạ, kéo hồn tôi nhập vào thể xác, tôi bừng tỉnh dậy, có tiếng reo." Ba sống lại rồi", người tôi cảm thấy khoan khoái, y tá báo cho bác sĩ và chỉ 15 phút sau, không phải là 1 mà có đến 3 bác sĩ có mặt bên giường bệnh, sau khi kiểm soát tim, mạch, cả 3 đều chúc mừng tôi đã thoát chết, ngấm ngấm vài phút họ cho tôi biết - "tuy đã thoát, nhưng chưa vượt ra khỏi đoạn đường gian nan đang chờ ông, chúng tôi đã được thông báo, ông bị bệnh ung thư phổi, lá phổi phải bị thương nặng, riêng lá trái cần phải bác sĩ chuyên môn giám định kỹ mới xác định được." Hình như gia đình tôi đã được báo trước nên tôi thấy mọi người thân nhiên khi nhận tin này, riêng tôi, tôi những nhưng, có lẽ bất ngờ quá và có lẽ tâm trí tôi chưa được phục hồi

12/26/04 tôi xuất viện, 3 hôm sau, đối diện với bác - chuyên trị ung thư, - chẳng có tin vui - qua lời ông ta, quả thật ông bị ung thư phổi, thuộc loại "Squamous cell lung cancer" và phổi trái của ông cũng có vấn đề, nên tôi không thể mổ cho ông được, chỉ còn lựa chọn cuối cùng là CHEMOTHERAPY và RADIATION THERAPY, ông

ta nói tiếp, phản ứng của quá trình chữa trị sẽ làm cho ông buồn nôn, biếng ăn, sụt cân, khó thở, luôn mệt, khó ngủ, dễ dàng bị nhiễm trùng, bị sưng phổi, ho nhiều và còn có những biến chứng khác nữa, vậy ông suy nghĩ kỹ và điện thoại cho tôi biết ý kiến. Tôi hỏi: "nếu tôi đồng ý, thì mạng sống của tôi có thể kéo dài hơn không?", tôi nói tiếp - "Đã 74 tuổi rồi, tôi chẳng màng đến sự sống chết, tuy nhiên mẹ tôi đã 95 tuổi, tôi chỉ mong được sống cho đến lúc mẹ tôi quy tiên để trọn chữ HIẾU.."

Tôi không thể trả lời câu hỏi của ông, tuy nhiên, có điều chắc chắn, sau khi chữa trị, sức khoẻ của ông sẽ tốt hơn bây giờ, ông ta nắm chặt tay như truyền thêm nghị lực cho tôi, không một chút suy tư, tôi đồng ý đề nghị của bác sĩ.

Quả thật gian nan, 17 lần "kê mổ" trong buổi sáng và 25 lượt "radiation" trong buổi chiều cùng ngày đã biến cơ thể tôi như một thầy ma, từ 172lbs, sau 2 tuần lễ, tôi sụt xuống 145 lbs, đầu trọc lóc, những gì bác sĩ cho tôi biết về phản ứng từ trị liệu, tôi đều nhận hết, tôi gần như kiệt sức nhưng quyết tâm chống chọi với tử thần tôi cần rằng chịu đựng, có nhiều lúc muốn buông xuôi, nhưng nghĩ đến mẹ già, tinh thần tôi lại phấn chấn.

Hai tuần lễ sau khi hoàn tất việc chữa trị, tôi trở lại gặp bác sĩ, nhìn thấy tôi chống

nạng, ông ta lắc đầu buồn rầu bảo: "Xin lỗi, tôi không còn giúp được gì cho ông nữa, định mệnh đã an bài", tôi cười hỏi lại: "Thế tôi còn sống được 6 tháng không?", Tôi không biết, thối thì ông trở lại gặp tôi sau 3 tháng, trong lúc chờ đợi, tôi sẽ đưa ông vào chương trình Hospice", cố nén xúc cảm, ông bước ra khỏi phòng, quên cả bắt tay tôi.

Con tôi lặng lẽ cầm tay dẫn tôi ra xe, đầu óc tôi thật trống rỗng, nhìn nét mặt, tôi biết con tôi cố nén khóc, tôi nhẹ nhàng đặt tay trên vai và nói: "Con đừng buồn, ba chưa chết đâu con, ba đã thoát bao nhiêu lần hiểm nguy ngoài chiến trường, thì lần này ba không có quyền chết, ba phải sống để phụng dưỡng bà nội của các con cho đến lúc nội về trời", nói thế nhưng tôi chưa biết làm sao chống lại với tử thần.

Hai ngày trôi qua, tôi chợt nhớ đến bác sĩ Nguyễn Ý Đức có viết trong nguyệt san Y-học đại ý người bệnh ung thư có thể kéo dài mạng sống với cách chữa trị bằng "TÂM LINH và "TÌNH THƯƠNG YẾU".

Trong cuốn "Healing words" bác sĩ Larry Dossey cũng kể lại những trường hợp lạ lùng trong y học do sự cầu nguyện tạo nên cho các bệnh nhân bị bệnh nan y đang chờ chết nhưng được cứu sống.

Là người tin vào sự nhiệm mầu của đức PHẬT, nên tôi

Xem tiếp **UNG THƯ** trang A9

Tiếp **UNG THU** trang A7

bắt đầu cầu nguyện, lòng thành tâm của tôi không ngơi nghỉ, kể cả trong giấc ngủ.

Tôi cầu xin đức Quán thế âm bồ tát, đức Dược sư lưu ly quang vương phật và chí sau một tuần lễ, phép lạ đến với tôi, bà Nha sĩ Đặng thị như Mai, phu nhân bác sĩ Lê tất Cường gửi cho tôi một toa thuốc dược thảo trị ung thư, không do dự tôi uống ngay. Hai ngày sau, người bạn không mấy thân tình, Tôn nữ Dạ Khê, hồi hã đến thăm và đưa tôi đến gặp một người mà theo Dạ Khê cho biết là bà ta bị ung thư phổi hết phương cứu chữa, nhưng nhờ vào ý chí quyết sống và bằng phương thuốc riêng, bà đã thoát tay tử thần và sống khỏe mạnh hơn 10 năm nay.

Bà thấy thuốc chẳng ai xa lạ, người đàn bà một thời hương sắc, thành danh mà nhà văn Trà Lũ đã viết, "có đến một nửa lớp học B12 mẹ mẫn cô nữ sinh CHÂU PHỐ, quên cả học bài, cho đến bây giờ, mỗi lần đọc, người tình thơ học trò đã một thời chung sống với nàng, nhìn dung nhan vợ mình, thở dài tiếc rẻ."

Phương thuốc thật dễ dàng nhưng thật khó thực hành, nhưng là người sắp chết đuối, gặp gì cũng vớ, tôi quyết tâm vượt qua đoạn đường

chiến bệnh.

Vừa nguyện cầu, vừa uống thuốc, sức khoẻ của tôi dần dần hồi phục, tôi nôn nóng mong đến ngày tái khám.

Với nét mặt rạng rỡ, nắm chặt bàn tay tôi, vị bác sĩ điều trị nói với tôi: "Ông thật may mắn, ông đã chiến thắng thần chết, tôi chúc mừng ông. Các vết ung thư vẫn đang ngủ yên, chưa có dấu hiệu di chuyển, phổi ông đã trong trở lại, ông có thể trở lại phòng tập thể dục, tôi sẽ gặp ông mỗi định kỳ 3 tháng, nếu không có biến chứng gì đặc biệt", tôi cười trả lời: "Vâng, tôi là người may mắn vì tôi đã may mắn gặp được bác sĩ tài ba".

Vấn ngày đêm cầu nguyện, vẫn tiếp tục uống các dược thảo, sức khoẻ tôi dần dần trở lại bình thường, ngày mai chưa biết ra sao, nhưng cho đến nay, tôi đã sống thêm gần 2 năm, thật là nhiệm mầu, vậy thì yếu tố nào đã giúp tôi vượt qua được bạo bệnh.

Theo kinh nghiệm, trước tiên tôi không tham sinh úy tử, tôi quyết sống và chỉ xin sống cho đến sau khi mẹ tôi quy tiên.

Yếu tố rất quan trọng là **CẦU NGUYỆN**, cầu nguyện ở bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ nơi nào, tự tin, mỗi khi gặp khó khăn hay nghịch cảnh. Tôi luôn cầu nguyện khi ở

nhà, khi lái xe, cầu nguyện khi chờ đợi ở tiệm mua đồ, cầu nguyện khi rảnh rỗi, trước bữa ăn và trước khi ngủ

Cuối cùng là sức mạnh của **TÌNH THƯƠNG YÊU** là nhân tố không kém phần quan trọng.

Thật vậy, trong lúc thập tử nhất sinh, vợ chồng các em tôi, các thân bằng quyến thuộc trong nước cũng như ở Hoa kỳ đã thương xuyên thăm hỏi, cầu nguyện, an ủi tôi. Có những bạn bè chỉ chào hỏi khi gặp nhau, thế mà khi biết tôi bị bệnh, thương xuyên thăm hỏi, mỗi lần như vậy, tôi cảm thấy khoẻ ra, sinh lực tăng trưởng

Tôi không thể quên được tâm bác ái của Châu Phố đã tận tình hướng dẫn, khuyến khích tôi trong vấn đề chữa trị, và nhớ mãi tấm lòng vị tha của Dạ Khê đã cùng ni cô Minh Như hằng tuần đến nhà tụng kinh cầu an cho tôi khi thấy tôi không đủ sức ngồi trì tụng..

Những giòng cuối xin dành cho vợ, các con, rể và vợ chồng cô em gái Trần thị Thiện về tấm lòng thương yêu tuyệt vời dành cho tôi.

Suốt trong thời gian lâm trọng bệnh, vợ con tôi đã thay phiên nhau thức trắng đêm bên giường bệnh, săn sóc, tìm thầy tìm thuốc để chữa trị cho tôi, trong lúc đó, em gái tôi, hết chùa nầy đến miếu khác cầu nguyện cho tôi, có những lúc thấy tôi không còn một chút hy vọng sống, đã cùng vợ con tôi, đợi đến giữa đêm khuya đến trước tượng đài Việt Mỹ cầu xin hồn thiêng của các oan hồn đã vị quốc vong thân cứu giúp tôi.

Viết bài nầy không ngoài mục đích gửi đến những người đồng bệnh là đừng quá thất vọng với chứng bệnh nan y. Tuy không biết mạng sống sẽ được kéo dài bao lâu, nhưng chắc chắn ta có một thời gian khá dài để giải quyết mọi chuyện trước khi yên ổn nhắm mắt lià đời.

Tôi vui vẻ chia sẻ những kinh nghiệm tôi đã trải qua nếu có vị nào cần đến.

Quảng Phúc (Email: tich t2000@yahoo.com)